

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Obdo/4/2025
Identifikačné číslo spisu:	8124202762
Dátum vydania rozhodnutia:	20.02.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Andrea Sedlačková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:8124202762.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Andrey Sedlačkovej a členiek senátu JUDr. Kataríny Pramukovej a JUDr. Jaroslavy Fúrovej v spore žalobcu: Slovenská autobusová doprava Poprad, akciová spoločnosť, Wolkerova 466, 058 49 Poprad, IČO: 36 479 560, zast.: MAPLE & FISH s.r.o., Žižkova 22B, 811 02 Bratislava, IČO: 36 718 432 proti žalovanému 1/: P. O. L., nar., XX.X.XXXX, A.XXX XX F. a proti žalovanému 2/: P. O., nar. XX.X.XXXX, A. X.. B. X/XX, XXX XX F., obaja zast.: Advokátska kancelária Miloš Čičmanec s.r.o., Petra Jilemnického 5778/43, 058 01 Poprad, IČO: 53 530 926, o návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia a o dovolaní žalovaných 1/ a 2/ proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach, č. k. 3Cob/120/2024-355 zo dňa 26.9.2024 takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Krajského súdu v Košiciach, č. k. 3Cob/120/2024-355 zo dňa 26.9.2024 vo výroku I. a II., ako aj uznesenie Okresného súdu Prešov, č. k. 26Cb/24/2024-195 zo dňa 23.4.2024 vo výroku I., II. a IV. a vec v zrušenom rozsahu vracia Okresnému súdu Prešov na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) uznesením č. k. 26Cb/24/2024-195 zo dňa 23.4.2024 zriadil v prospech žalobcu na zabezpečenie jeho pohľadávky záložné právo na označených nehnuteľnostiach vo vlastníctve žalovaných 1/ a 2/ (výrok I. a II.). Vo zvyšnej časti návrh žalobcu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia zamietol (výrok III.). Súčasne priznal žalobcovi voči žalovaným 1/ a 2/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia k podmienke osvedčenia existencie právneho vzťahu strán sporu uviedol, že žalobca má spornú peňažnú pohľadávku voči žalovanej 1/ ako bývalej predsedníčke predstavenstva žalobcu z titulu náhrady škody spôsobenej pri výkone funkcie štatutárneho orgánu. Vo vzťahu k osvedčeniu základnej podmienky pre nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, a to danosť obavy, že budúca exekúcia bude ohrozená,

mal prvoinštančný súd za osvedčený objektívny stav ohrozenia prípadnej budúcej exekúcie, daný uskutočnenými krokmi žalovanej 1/. Žalovaná 1/ sa darovacom zmluvou zbavila časti svojho majetku, nehnuteľnosti nachádzajúcich sa v k. ú. F., zapísaných na LV č. XXXX, ktoré boli v podielovom spoluvlastníctve žalovanej 1/ vo výške 6080/344385 v pomere k celku. Vzhľadom na doterajšie konanie žalovanej 1/ ako aj skutočnosť, že žalovaná 1/ je aktuálne vlastníčkou nehnuteľností je podľa prvoinštančného súdu daná osvedčenosť obavy, že žalovaná 1/ bude pokračovať v prevodoch svojho nehnuteľného majetku na tretie subjekty, čím môže dôjsť k ohrozeniu možného uspokojenia pohľadávky žalobcu v budúcnosti.

Ďalej konštatoval, že postupné úkony žalovanej 1/, ktorými znižuje rozsah svojho disponibilného nehnuteľného majetku jeho darovaním tretím osobám, smerujú k sťaženiu budúcej exekúcie, čím možno považovať za osvedčenú zákonnú podmienku pre vyhovenie návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia. Súd prvej inštancie mal tiež za to, že nariadením zabezpečovacieho opatrenia zriadením záložného práva na predmetných nehnuteľnostiach nevznikne zjavný nepomer z hľadiska rozsahu zabezpečenia oproti výške zabezpečovanej pohľadávky.

3. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „odvolací súd“) uznesením č. k. 3Cob/120/2024-355 zo dňa 26.9.2024 napadnuté uznesenie Okresného súdu Prešov, č. k. 26Cb/24/2024-195 zo dňa 23.4.2024 potvrdil vo výroku I., II. a IV. Súčasne priznal žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovaným 1/ a 2/.

4. V odôvodnení svojho rozhodnutia v prvom rade zdôraznil (vo vzťahu k žalobcom tvrdenému nároku na náhradu škody), že na to, aby bola tomuto nároku poskytnutá súdna ochrana zabezpečovacím opatrením je potrebné, aby žalobca jeho existenciu osvedčil, t.j. aby označenými dôkazmi ho preukázal ako nanajvýš pravdepodobný. Tak ako súd prvej inštancie, aj odvolací súd dospel k záveru, že žalobca uvedené osvedčil.

Z písomností nachádzajúcich sa v spise (ktorých obsah žalovanými rozporovaný nebol), nie je možné dôjsť k inému záveru ako tomu, že obe uzatvorené zmluvy (kde ich za žalobcu podpísala žalovaná 1/ rade spolu s podpredsedom predstavenstva), sú pre žalobcu zjavne nevýhodné, a to z dôvodov, ktoré v návrhu na vydanie zabezpečovacieho opatrenia žalobca veľmi podrobne uviedol. Dôsledkom uzatvorených zmlúv je skutočnosť, že žalobca za „používanie“ vlastnej autobusovej stanice pre svoje vozidlá, zaplatil za III. a IV. kvartál roku 2023 sumu takmer 900.000 eur správcovskej spoločnosti tejto autobusovej stanice, ktorá jej správu vykonáva samostatne vo svojom mene a na vlastný účet. Ak sa vo vzťahu k uvedenému žalovaní bránia tvrdením, že žalobcovi z tohto dôvodu žiadna škoda nevznikla/nemohla vzniknúť, pretože žalobca má právo si tieto vynaložené finančné prostriedky nárokovať od Prešovského samosprávneho kraja (ďalej len PSK) na základe zmlúv o službách, ktoré má/mal uzatvorené s PSK, odvolací súd uviedol, že žalovaná musí/musela mať vedomosť o tom, že v súvislosti so zmenou správcu autobusových staníc Prešov

a Kežmarok (v dôsledku uzatvorených zmlúv) bola PSK v plnom rozsahu odmietnutá požiadavka na zohľadnenie poskytovania náhrad a príspevku vo výške zahrňujúcej tieto „nové oprávnené náklady“ (Oznámenie o nákladoch súvisiacich s výkonom a zabezpečovaním služieb v pravidelnej prímestskej doprave - odpoveď zo dňa 29.1.2024, Oznámenie o nákladoch súvisiacich s výkonom a zabezpečovaním služieb v pravidelnej prímestskej doprave - žiadosť zo dňa 20.12.2022). Cena za užívanie AS Poprad zaplatená žalobcom teda nebola a podľa vyššie uvedeného „Oznámenia“ ani v budúcnosti nebude od PSK nárokovateľná.

Povedané inak, ak by nebola správa AS Poprad prenechaná vyššie uvedenými zmluvami novovytvorenej správcovskej spoločnosti, žalobca by daný náklad nemal.

Uvedené možno vzťahovať aj na náklad za médiá. Odvolací súd sa nestotožnil ani s tvrdením žalovaných, že suma 59.674,08 eur vyúčtovaná spoločnosťou TATRA EXPRESS, s.r.o. ostatným dopravcom za užívanie AS stanice Poprad (ktorú žalobca právne kvalifikuje ako ušlý zisk), je v porovnaní s ekonomickým prínosom, ktorý „proces“ AS Poprad žalobcovi priniesol zanedbateľnou položkou, nakoľko žalovaní ekonomický prínos bližšie mimo všeobecných tvrdení nešpecifikovali a odvolací súd ho v ničom nevzhliadol. Pokiaľ ide o obranu žalovaných vo vzťahu k dodatkom k pracovným zmluvám, odvolací súd uviedol, že odvolatelia ani nemohli myslieť vážne, že nárok na

odstupné priznaný zamestnancom pri ukončení pracovného pomeru, je ocenením ich pracovného nasadenia, prejavom lojality a je v konečnom dôsledku prínosom pre žalobcu, pretože skúsený a spokojný zamestnanec je motivovaný k podávaniu lepších výkonov. Berúc do úvahy skutočnosť, že odstupné je vyplácané až pri reálnom ukončení pracovného pomeru, tak k motivácii pracovať pre žalobcu rozhodne nevedie, a to zvlášť,

ak bolo priznané aj vo výške desaťnásobku a osemnásťnásobku priemerného mesačného zárobku. Uvedené napokon potvrdzuje aj skutočnosť, že štrnásť zo sedemnástich pracovníkov pracovný pomer u žalobcu ukončilo. K námietke odvolateľov vo vzťahu k súdom neuloženej povinnosti žalobcovi podať žalobu vo veci samej, odvolací súd uviedol, že je len na vôli žalobcu, či si uvedenú pohľadávku uplatní v adhéznom konaní alebo v obchodnoprávnom konaní. Odvolací súd sa nestotožnil s tvrdením žalovaných, že tým, že súd neuložil žalobcovi povinnosť podať žalobu, nechal žalovaných na jeho „milosti, či nemilosti“, pretože môžu kedykoľvek podať návrh na zrušenie zabezpečovacieho opatrenia, pokiaľ budú mať za to,

že zanikli dôvody, pre ktoré bolo nariadené (§ 334 CSP).

5. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podali v zákonnej lehote žalovaní 1/ a 2/ dovolanie, ktorým sa domáhali, aby dovolací súd zrušil napadnuté uznesenie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Žalovaní odôvodňovali prípustnosť dovolania ustanovením § 420 písm. f) CSP.

6. K dôvodu prípustnosti podľa 420 písm. f) CSP žalovaní 1/ a 2/ uviedli, že odvolací súd zjavne opomenul skutočnosť, že zabezpečovacie opatrenie nie je rozhodnutím vo veci samej a má len pojednávať o dôvodnosti neodkladne upraviť pomery a nie mať za preukázané, či potvrdené predkladané skutočnosti či predložené dôkazy. Z odôvodnenia uznesenia

je zrejmé, že odvolací súd sa výslovne zaoberal len argumentáciou žalobcu a svoje rozhodnutie odôvodnil na základe ničím nepodložených teórií predkladaných so strany žalobcu, pričom argumentáciou žalovaných sa zaoberal len veľmi okrajovo a časťami bez ďalšieho vytrhnutými z kontextu. Na viacerých miestach odvolací súd dokonca uviedol hodnotiace úsudky voči žalovanej 1/, opiera sa o „výslovne preukázané skutočnosti“ (výslovne na strane žalobcu), hoci sa vo veci dokazovanie ani neuskutočňovalo (pozn. príkladom dovolateľa uviedli nasledovné hodnotenia: nemožno dôjsť k inému záveru než, že Zmluvy sú pre žalobcu nevýhodné; žalobcovi vznikla škoda viac ako 900.000 eur; žalovaní hádam ani nemohli myslieť vážne, že priznaný nárok na odstupné zamestnancov je ocenením ich práce, keď nárok na odstupné je nárokom

až pri skončení pracovného pomeru a rozhodne nevedie k motivácii pracovať pre žalobcu). Uvedené hodnotenie súdu považujú dovolatelia nielen za neprimerané a nevhodné, ale hlavne súdu žiadnym spôsobom neprináleží bez ďalšieho zhodnotenia tvrdených skutočností

a vykonaných dôkazov vyvodzovať akékoľvek závery či úsudky, resp. mať skutočnosti za preukázané, keď sa vo veci nevedie žiadne civilné konanie a v trestnom konaní, na ktoré sa odvoláva žalobca, nebolo zatiaľ voči žalovanej 1/ vznesené žiadne obvinenie, ani uznaná vina právoplatným rozsudkom trestného súdu. Jedná sa výlučne len o domnienky žalobcu.

Z kontextu uznesenia vyplýva, že odvolací súd postavil žalovanú 1/ do pozície zodpovednej za porušenie povinnosti pri výkone funkcie členky predstavenstva. Zároveň však ani na jednom mieste sa odvolací súd nevysporiadal so skutočnosťami uvádzanými žalovanými v odvolaní a vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu k odvolaniu. Dovolatelia vytýkajú odvolaciemu súdu, že tento absolútne opomenul a ani okrajovo sa nedotkol nasledovných skutočností:

- uzatvorením zmlúv so spoločnosťou TATRA EXPRESS s. r. o. (ďalej len „TATRA EXPRESS“) nedošlo žiadnym spôsobom ku porušeniu povinnosti ktoréhokoľvek člena

či všetkých členov predstavenstva v zmysle § 194 Obchodného zákonníka, resp. akéhokoľvek iného právneho predpisu. Žalobca len všeobecne, bez uvedenia konkrétnych skutočností, poukazuje na organizované a premyslené konanie žalovanej 1/ a p. P.

(podpredseda predstavenstva), avšak ani len v hrubých rysoch neuvádza, akým spôsobom konania (nekonania) a aké povinnosti pri výkone svojej funkcie mali členovia porušiť.

TATRA EXPRESS nebola založená zo svojoľnej iniciatívy žalovanej 1/, ale práve naopak, ide o výsledok dlhodobých diskusií v rámci vnútorných štruktúr žalobcu.

O založení TATRA EXPRESSU, jeho činnosti vedeli nielen členovia dozornej rady, ale tiež akcionári žalobcu a dozorná rada spoločnosti. P. Tomáš Troliga ako jediný spoločník majoritného akcionára žalobcu sa zúčastňoval pravidelne nielen valných zhromaždení, ale aj predstavenstiev žalobcu, na ktorých bola téma TATRA EXPRESS preberaná a vysvetľovaná (najmä predstavenstva zo dňa 15.6.2023 (bod 6), na ktorom sa schválilo uzatvorenie zmluvy o správe, alebo predstavenstva žalobcu zo dňa 3.4.2023, na ktorom sa začalo uvažovať o vytvorení schémy TATRA EXPRESSu, t. j. oddelenie hospodárenia správy staníc od dopravných služieb (uznesenie č. 1). p. S. spolu s p. P. X., jeho osobným poradcom a osobou zabezpečujúcou právne poradenstvo pre žalobcu, niekoľkokrát na stretnutiach či už so žalovanou 1/ ako predsedníčkou predstavenstva, alebo s p. P. na túto tému diskutovali, o čom existujú zvukové záznamy. Tie zároveň potvrdzujú, že p. S. mal vedomosť aj o osobe p. Eriky Tkáčovej ako jedinej spoločnice a konateľky TATRA EXPRESS a s týmto jej postavením súhlasil, dokonca žalovanej 1/ počas stretnutia konaného dňa 4.9.2023 povedal, aby p. Tkáčová

v štruktúrach TATRA EXPRESSu zotrvala, nakoľko tam nemá koho iného zatiaľ dosadiť. Žalovaná 1/ si pri celom procese ohľadom uzatvárania zmlúv s TATRA EXPRESS plnila len svoju fiduciárnu povinnosť štatutára voči žalobcovi, pričom celý tento proces bol transparentne riešený naprieč organizačnou/vlastníckou štruktúrou žalobcu.

- súčasne žalovaní zdôraznili, že príslušné súdy ešte ani nerozhodli o otázke platnosti sporných zmlúv a spoločnosti, ktoré sú predmetom samostatného konania sp. zn. 40Cb/13/2024, IČS: 8124200721, resp., spoločnosť TROLIGA BUS, s.r.o. nastúpila na miesto spoločnosti TATRA EXPRESS a vyvíja činnosť v takom istom právnom postavení a na tom istom zmluvnom základe, ako pôvodne spoločnosť TATRA EXPRESS, čo potvrdil aj p. S. vo svojej výpovedi dňa 8.2.2024 v trestnom konaní vedenom

pod č. k. ČVS: ORP - 1/2 - VYS - PO - 2024. Žalobca tvrdil, že dozorná rada, či akcionári o zámere a činnosti smerujúcej k založeniu TATRA EXPRESSU nemali žiadnu vedomosť. Avšak na výsluchu p. S. S. pred orgánmi činnými v trestnom konaní dňa 8.2.2024 a 2.8.2024 už spomína, že o založení oddeleného hospodárskeho subjektu sa už uvažovalo, ale s entitou majetkovo a personálne prepojeného so žalobcom. Na toto tvrdenie však nepredložil žiaden dôkaz. Súčasne p. S. pri svojej výpovedi tvrdil, že o založení spoločnosti TATRA EXPRESS, s.r.o. sa dozvedel až 11.8.2024 od p. P. P. B. (p. B. v rozhodnom čase (aktuálne je člen predstavenstva žalobcu) nemala žiaden vzťah k žalobcovi, nebola v jeho personálnych štruktúrach ani vedení spoločnosti a nebola s ním ani majetkovo spätá). Jediný vzťah, ktorý existoval, bol príbuzenský

k p. S. - p. B. bola partnerkou otca p. S. S., ktorý pôsobil v štruktúrach žalobcu aj jeho majoritného akcionára. Súčasne je pani B. matkou dieťaťa p. S. st. a teda aj zastupuje, resp. zastupovala svoje dieťa v dedičskom konaní po nebohom p. S. i staršom. Tvrdenie p. S. o tom, že o spoločnosti TATRA EXPRES sa dozvedel až od pani B. sa však nezakladá na pravde a to z dôvodu, že podľa zápisnice

zo zasadnutia predstavenstva žalobcu zo dňa 15.6.2023 je v bode 6. detailne popísaný a vysvetlený projekt TATRA EXPRESSU, ako aj zmluva o výkone správy AS a tohto zasadnutia sa p. S. osobne zúčastnil. Sám p. S. pri svojom výsluchu tuto skutočnosť potvrdil. Rovnako zo zápisnice zo zasadnutia predstavenstva zo dňa 3.4.2023, teda pred založením spoločnosti TATRA EXPRESS, sa potreba vytvoriť hospodársky oddelený subjekt spoločnosti prejednávala.

- žalovaní ďalej uviedli, že odvolací súd vzal za rozhodnú skutočnosť, že Prešovský samosprávny kraj ako subjekt verejnej správy odmietol uhradiť náklady za užívanie stanice „AS Poprad“ súvisiace s výkonom a zabezpečením služieb v pravidelnej prímestskej doprave, a to na základe priloženej odpovede PSK zo dňa 29.1.2024, ktorá žalovanej 1/ mala byť známa. Súd však bez ďalšieho nebral do úvahy argument žalovanej 1/ a ani sa s uvedenou skutočnosťou žiadnym spôsobom nevypríadal, že uvedené oznámenie má len všeobecný charakter, pričom

v ňom nie je uvedený žiaden konkrétny dôvod, pre ktorý PSK neuplatnený nárok neakceptoval. Ani nie je zrejmé, že by žalobca využil akýkoľvek dostupný právny nástroj, aby sa svojich práv (napr. žaloba) voči PSK domáhal. PSK vo svojej odpovedi výslovne uvádza, že sa tak rozhodol v svetle nových a zásadných faktov o správe autobusových staníc v PP a KE, a to na základe informácií uvedených na

pracovnom stretnutí dňa 17.1.2024 zástupcami žalobcu.

Otázkou je, aké „zásadné“ skutočnosti uviedli aktuálni predstavitelia žalobcu, a teda

tí predstavitelia žalobcu, ktorí v mene žalobcu iniciovali žaloby a trestné konania voči žalovanej 1/ a ďalším osobám, vrátane spoločnosti TATRA EXPRESS, s.r.o., že PSK bez ďalšieho odmietol preplatiť uplatnené náklady, nárok na preplatenie ktorých vyplýva z čl. 1 bod 5 Zmluvy o službách vo verejnom záujme na roky 2009 - 2013 v znení jej neskorších dodatkov (v odvolaní označená ako stará zmluva) a čl. 5 bod 5.2.2 Zmluvy o službách vo verejnom záujme v prímestskej pravidelnej autobusovej doprave zo dňa 29.9.2023, účinné dňa 1.1.2024 (v odvolaní označenej ako nová zmluva).

- pokiaľ ide o finančné prostriedky, ktoré by TATRA EXPRESS pri svojej činnosti nakumulovala od žalobcu a následne v zmysle obchodného plánu TATRA EXPRESS spätne investovala do infraštruktúry žalobcu žalovaní uviedli, že spoločnosť TATRA EXPRESS

ani nemohla investovať do žalobcu, nakoľko od 01/2024 má na základe príkazu prokurátora

č. I PO-V-1/2024/7706-1 zaistené peňažné prostriedky na bankovom účte.

Do toho času vykonávala činnosť šesť mesiacov a práve vystavené faktúry na základe zmlúv boli uhradené až dňa 9.10.2023, resp. 20.12.2023, t. j. ešte ani nemala možnosť finančné prostriedky investovať do infraštruktúry žalobcu. Žalovaní poukázaním na obchodný plán spoločnosti, ako aj samotné konanie p. S. a ďalších osôb chceli preukázať, že spoločnosť TATRA EXPRESS je spoločnosťou, ktorá nebola založená bez vedomia orgánov spoločnosti a ich zástupcov, ktorí majú právo rozhodovať o najdôležitejších otázkach spoločnosti.

- tvrdenie žalobcu, že správa autobusovej stanice Poprad bola zverená úplne cudzej novovzniknutej spoločnosti za absolútne nevýhodných podmienok, spôsobujúcich každoročnú škodu žalobcovi rádovo niekoľko miliónov eur, je ničím nepodložené tvrdenie a názor žalobcu, ktorý je sporný. Sám p. S. potvrdil, že potreba hospodársky oddeleného subjektu bola v danom čase nevyhnutná.

- dôvodom priznania odstupného vybraným zamestnancom bolo ich osobné zapojenie

sa do prípravy dokumentácie pre verejné obstarávanie, do ktorých sa žalobca zapájal a v ktorých bol úspešný. Ide najmä o verejné obstarávanie vo veci zákazky Prešovského samosprávneho kraja „Obstaranie dopravcov na zabezpečenie služieb vo verejnom záujme v prímestskej pravidelnej autobusovej doprave pre Prešovský samosprávny kraj“. Takáto činnosť

bola častokrát vykonávaná nad rámec ich pracovnej náplne. Vzhľadom na to, že aj vďaka pričineniu vybraných zamestnancov bol žalobca úspešný vo verejnom obstarávaní, vďaka čomu v budúcnosti dosiahne významný zisk, považovalo vtedajšie predstavenstvo žalobcu

za spravodlivé, aby sa na tomto úspechu v nejakej forme finančne podieľali aj zainteresovaní zamestnanci. Zároveň nie je pravdou, že všetci zamestnanci, ktorým bolo priznané odstupné, vzápätí podali výpoveď. Je pravdou, že v reakcii na ukončenie pôsobenia vtedajšieho predstavenstva v štruktúrach žalobcu malo za následok, že niekoľko zamestnancov so žalobcom z tohto dôvodu skončilo pracovný pomer. Mnoho takto odmenených zamestnancov

však v pracovnom pomere u zamestnávateľa zotrúva podľa vedomosti žalovanej 1/ dodnes (napr.: Q. E., G. T., U. C., X. O.).

Medzi stranami je nesporné, že zamestnanci, ktorí boli odmeňovaní takouto formou,

sa podieľali na podstatnom verejnom obstarávaní, ktoré pre žalobcu priniesli ďaleko vyšší prospech, ako odstupné im priznané nad rámec zákonnej úpravy. Dotknutí zamestnanci,

ktorí už ukončili pracovný pomer so žalobcom a bolo im vyplatené odstupné, nevykonávajú žiadnu činnosť pre žalovanú 1/ či p. Modranského, ani nie sú s nimi žiadnym spôsobom spätí. Dovolatelia nerozumejú ani hodnoteniu súdu, že hádam ani nemôžu žalovaní myslieť vážne odmeňovanie uvedenou formou. I keď je Zákoník práce prísne formálny právny predpis, spôsoby a formy odmeňovania neupravuje striktné. Ponecháva na vôľu zamestnávateľa vybrať najvhodnejšiu formu odmeny.

7. Žalovaní 1/ a 2/ ďalej v dovolaní uviedli, že zabezpečovacie opatrenie spolu

s neodkladným opatrením plnia funkciu procesných zabezpečovacích prostriedkov civilného procesu, výslovne o nich pojednáva Civilný sporový poriadok, resp. Civilný mimosporový poriadok, a teda sú inštitútmi na ochranu práv v rámci súkromného práva.

Žalobca zjavne nezohľadnil vymedzenie právomoci civilných súdov v zmysle § 3 CSP, a teda, že „súdy prejednávajú a rozhodujú súkromnoprávne spory a iné súkromnoprávne veci,

ak ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú iné orgány“. Rozhodovacia prax súdov, nevynímajúc Ústavný súd SR (napr. uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 4. augusta 2020, sp. zn. III. ÚS 294/202) uvádza, že „cieľom zabezpečovacieho opatrenia je eliminovať nepriaznivé následky, ktoré by mohli v priebehu konkrétneho civilného sporového konania nastať. Žalobca v bode 47 svojho Vyjadrenia poukazuje na skutočnosť, že nárok na náhradu škody uplatnený v adhéznom konaní predstavuje zákonnú prekážku listispendencie pre uplatnenie jeho nároku na civilnom súde a nemožno ho nútiť k takému spôsobu uplatnenia jeho nároku. Adhézne konanie má svoje osobitné postavenie a považuje sa za imanentnú súčasť trestného konania, na ktoré sa riadne, komplexne a v plnej miere uplatňuje Trestný poriadok. Rozhodovacia prax súdov je v tomto názore konzistentná. Na ilustráciu žalovaní poukázali na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 481/2019.

8. Žalovaní 1/ a 2/ majú za to, že odvolací súd len formalisticky a arbitrárne prevzal argumentáciu žalobcu a nezaoberal sa dôsledne aj argumentáciou žalovaných.

Absencia korektného vysporiadania sa odvolacieho súdu v jeho rozhodnutí s takými odvolacími námietkami, ktoré bez ďalšieho nejde označiť za nepodstatné, resp. aj pre prípad ich naozajstnej nepodstatnosti chýba argumentácia spôsobilá presvedčiť, prečo je to tak, je totiž tak závažným nedostatkom rozhodnutia (a zásahu do procesných práv strany sporu), ktorého intenzita zakladá (až) porušenie práva na spravodlivý súdny proces (rozsudok najvyššieho súdu pod sp. zn. 3Cdo/73/2019, zo dňa 24.8.2021). Ako žalobca správne uviedol opakovane v rámci svojich vyjadrení, je jeho právom voľby, či si bude uplatňovať svoje nároky v civilnom alebo adhéznom konaní. Adhézne konanie využíva pri uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody prvky hmotného súkromného práva, ale za prísneho použitia trestnoprocených noriem. Je nemysliteľné spájať inštitúty civilnoprávnej ochrany do trestnoprávnej roviny.

Žalobca realizoval svoju voľbu a vybral si, že svoj domnelý nárok na náhradu škody, ktorý tvrdí, že mu bol spôsobený porušením povinností žalovanej 1/ ako členky štatutárneho orgánu žalobcu, bude uplatňovať v trestnom konaní, ktoré disponuje vlastnými inštitútmi

na zabezpečenie nároku poškodeného na náhradu škody. Na podnet žalobcu sa vedie nielen trestné konanie, ale aj civilné konanie v zmysle povinnosti uloženej Okresným súdom Prešov v uznesení pod sp. zn. 40Cb/13/2024 zo dňa 5.2.2024, v časti potvrdené a v časti zmenené uznesením Krajského súdu Košice zo dňa 28.6.2024 domáhať sa samostatnou žalobou určenia, že právny vzťah založený zmluvou o výkone správy AS Poprad zo dňa 24.5.2023

medzi žalobcom a spoločnosťou TATRA EXPRESS nevznikol. Súčasne bol v trestnom konaní vydaný príkaz na zaistenie peňažných prostriedkov (prijatých spoločnosťou TATRA EXPRESS od žalobcu na základe sporných zmlúv na bankovom účte spoločnosti TATRA EXPRESS v zmysle § 50 a nasl. Trestného poriadku na účel uspokojenia nároku poškodeného - žalobcu na náhradu škody. Žalobca sa súčasne domáha voči žalovanej 1/ v civilnom konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 8Cpr/4/2024, že právny vzťah založený medzi ním a žalovanou na základe pracovnoprávnej zmluvy a z nej vyplývajúce nároky neexistujú. Okrem uvedeného je potrebné zdôrazniť, aktuálne žalobca svoje domnelé nároky začal uplatňovať aj voči ďalšiemu členovi predstavenstva p. Modranskému v samostatných konaniach vedených pod sp. zn. 23Cb/96/2024. Podľa názoru dovolateľov zaistenie peňažných prostriedkov na bankovom účte spoločnosti TATRA EXPRESS najefektívnejšie a v plnom rozsahu zabezpečuje údajný nárok žalovaného na náhradu škody. Krajský súd Košice v bode 13 svojho uznesenia sp. zn. 3Cob/93/2024 - 170 uvádza, že „aj v prípade splnenia formálnych a vecných predpokladov vyžadovaných zákonom pre nariadenie neodkladného opatrenia musí súd ešte zvažovať, či v prípade jeho nariadenia nedôjde k nevyváženému zásahu do vzťahov strán sporu, a teda posúdiť primeranosť zásahu, ktorý predstavuje nariadenie neodkladného opatrenia“, (rovnako aj zabezpečovacieho opatrenia). Zabezpečovacie opatrenie má svoj účel a svoje opodstatnenie všade tam, kde je potreba dočasne upraviť pomery a existuje dôvodná obava, že exekúcia bude zmarená. Nesmie však bez právneho dôvodu zasahovať do práv žalovaného. Zabezpečovacie opatrenie nemôže byť závislé na postupe a výsledkoch trestného konania a nemôže neproporcionálne zasahovať do práv a oprávnených záujmov druhého účastníka sporového konania. Je potrebné dôsledne vyvážiť práva a oprávnené záujmy žalobcu, ktoré zatiaľ neboli žiadnym spôsobom v konaní uplatňované, preukázané ani preukazované

a práva a oprávnené záujmy žalovaného. Podmienky aj procesný postup na nariadenie neodkladného či zabezpečovacieho opatrenia je upravený v § 324 a nasl. Civilného sporového poriadku, ktorý hneď v úvode jednoznačne uvádza, že neodkladné opatrenie

(zabezpečovacie opatrenie nevynímajúc) možno nariadiť pred začatím (civilného konania), počas konania aj po skončení konania. V prípade, ak je neodkladné opatrenie (zabezpečovacie opatrenie) nariadené pred začiatkom konania (pozn. v danom prípade prvoinštančný súd nenariadil žalobcovi podať žalobu) súd spravidla uloží žalobcovi podať žalobu vo veci samej, súd túto povinnosť neuloží najmä vtedy, ak je predpoklad, že neodkladným opatrením možno dosiahnuť trvalú úpravu pomerov medzi stranami. V danom prípade však zabezpečovacím opatrením nemožno zabezpečiť trvalú úpravu medzi stranami, práve naopak, žalovaní

sa dostávajú do právnej neistoty a sú odkázaní na výsledky trestného konania a postup orgánov činných v trestnom konaní a dokonca ešte v štádiu, keď ani po uplynutí 11 mesiacov od podania trestného oznámenia žalobcu voči žalovanej¹/ nebolo vznesené obvinenie voči konkrétnej osobe. Nie je pravdou ani skutočnosťou, že žalovaní zabezpečovacím opatrením

nie sú obmedzení vo svojom vlastníckom práve. Vzhľadom na zriadené záložné právo

na ich spoločnom majetku je dispozícia s ich majetkom (a to nielen spojená s prevodom vlastníckeho práva) akýmkoľvek spôsobom obmedzená.

9. Žalovaní majú za to, že na vydanie zabezpečovacieho opatrenia nie sú splnené zákonné predpoklady a podmienky, ale najmä nie je možné ho vydať na účely zabezpečenia nároku na náhradu škody v trestnom konaní, ktorá zatiaľ ani nebola riadne uplatnená voči konkrétnej osobe. Žalovaní majú za to, že odvolací súd im svojím procesným postupom a takisto nevysporiadaním sa so všetkými skutkovými tvrdeniami a právnou argumentáciou žalovaných v konaní odňal právo na spravodlivý proces. Odvolací súd sa len veľmi okrajovo sa zaoberal argumentáciou žalovaných. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhujú dovolaciemu súdu, aby napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zmenil tak, že nariadené zabezpečovacie opatrenie v plnom rozsahu zruší, alebo aby napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vrátil odvolaciemu súdu späť na ďalšie konanie.

10. Žalobca sa v písomnom vyjadrení k dovolaniu zo dňa 20.12.2024 uviedol, že dovolanie nie je proti napadnutému uzneseniu prípustné z dôvodu, že nejde o rozhodnutie vo veci samej a nejde ani o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí, pretože uznesenie nadväzuje na zabezpečovacie opatrenie, ktoré predstavuje výlučne rozhodnutie o forme zabezpečenia pravdepodobnej pohľadávky žalobcu na náhradu škody, o ktorej však základné konanie neprebehlo. Podľa názoru žalobcu je pritom bez právneho významu, či sa konanie o pohľadávke uskutoční v rámci adhézneho konania alebo prostredníctvom režimu CSP.

11. V ďalšom sa žalobca vyjadril k povahe uplatnených dovolacích dôvodov a uviedol, že žalovaní protirečivo uviedli, že odvolací súd sa v uznesení nevysporiadal s určitými skutkovými okolnosťami (hoci vo vzťahu k týmto skutočnostiam uviedli príslušné závery odvolacieho súdu z odôvodnenia uznesenia) a následne uviedli opis skutkového deja, ktorý žalovaní považovali za správny (t. j. odlišné posúdenie skutkových okolností/skutočností vyplývajúcich z listinných dôkazov). Z toho dôvodu mal žalobca za to, že dovolacia argumentácia žalovaných potvrdzuje, že napadnuté uznesenie v skutočnosti vôbec

nie je zaťažené vadou podľa § 420 písm. f) CSP a že žalovaní sa len snažia zakryť odlišné skutkové závery (domnelo svedčiace v ich prospech) dovolacím dôvodom podľa § 420

písm. f) CSP. V tejto súvislosti preto žalobca namietal, že skutkové dôvody nie sú spôsobilými dovolacími dôvodmi, keďže § 420 CSP (t. j. procesné vady) žiadne skutkové dôvody dovolania neformuluje. Naopak, aj z ustálenej rozhodovacej praxe ESLP vyplýva, že dovolací súd je súdom právnym, nie skutkovým.

12. Žalobca sa tiež vyjadril k námietke nedostatku právomoci súdu prvej a druhej inštancie s odkazom na skutočnosť, že zabezpečovacím opatrením nemožno zabezpečiť nárok na náhradu škody, ktorý má byť uplatnený v adhéznom konaní, pričom uviedol, že zabezpečovacie opatrenie, hoci predstavuje len akcesorické konanie k pohľadávke uplatňovanej vo

veci samej, tak súčasne je podľa CSP aj relatívne samostatným konaním. Takýto charakter zabezpečovacieho opatrenia nepriamo potvrdili aj samotní žalovaní, keď uviedli, že ho možno nariadiť pred, počas ako aj po skončení „hlavného“ konania, a teda že jeho nariadenie (a ani trvanie) nemožno limitovať iba existenciou „hlavného“ konania.

Táto osobitosť zabezpečovacieho opatrenia tak podľa názoru žalobcu umožňuje, aby peňažná pohľadávka žalobcu bola zabezpečená samostatne aj v inom konaní, ako v tom, ktorého predmetom je zabezpečovaná peňažná pohľadávka. To znamená, že peňažnú pohľadávku súkromnoprávnej povahy uplatňovanú v adhéznom konaní možno zabezpečiť aj inštitútmi CSP, keďže súkromnoprávna povaha nároku zostane nezmenená a orgán rozhodujúci v adhéznom konaní je povinný pri skúmaní takto uplatnenej pohľadávky aplikovať súkromnoprávne normy.

13. S poukazom na všetky uvedené skutočnosti žalobca navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalovaných odmietol.

14. Najvyšší súd ako súd dovolací podľa § 35 CSP po zistení, že dovolanie podali včas žalovaní 1/ a 2/ zastúpení advokátom (§ 429 ods. 1 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je prípustné a dôvodné.

15. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

16. Podľa § 343 ods. 1 CSP zabezpečovacím opatrením môže súd zriadiť záložné právo na veciach, právach alebo na iných majetkových hodnotách dlžníka na zabezpečenie peňažnej pohľadávky veriteľa, ak je obava, že exekúcia bude ohrozená.

17. Podľa § 343 ods. 2 CSP záložné právo sa zriaďuje vydaním uznesenia o zabezpečovacom opatrení. Záložné právo vzniká zápisom do príslušného registra.

18. Podľa § 343 ods. 3 CSP výkon záložného práva môže nastať až po tom, ako bola pohľadávka právoplatne priznaná súdnym rozhodnutím.

19. Podľa § 344 CSP ustanovenia o neodkladnom opatrení sa použijú primerane aj na zabezpečovacie opatrenie.

20. Pri skúmaní prípustnosti dovolania bral najvyšší súd na zreteľ, že dovolaním je napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu vydané v konaní o nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, pričom dôkladné skúmanie povahy napadnutého rozhodnutia (či sa jedná o rozhodnutie vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí) bolo kľúčové pre posúdenie otázky prípustnosti dovolania.

21. Inštitút zabezpečovacieho opatrenia a obdobne aj inštitút neodkladného opatrenia sú tzv. osobitné procesné postupy, ktoré upravuje Civilný sporový poriadok. Nariadením zabezpečovacieho opatrenia vzniká tzv. sudcovské záložné právo, ktorého trvanie nie je síce podmienené právoplatným skončením veci, ale bez existencie meritórneho rozhodnutia stráca zmysel s poukazom na § 343 ods. 3 CSP.

22. V prípade neodkladného opatrenia ide o rozhodnutie vo veci samej ide vtedy, ak samotné neodkladné opatrenie konzumuje vec samu. Takáto situácia môže nastať v prípade návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia podaného po skončení konania (pri splnení podmienok § 325 ods. 1 CSP). Rovnako takáto situácia môže nastať v prípade návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia podaného pred začatím konania, na ktoré nenadväzuje žaloba podľa § 336 ods. 1 CSP, pričom konanie končí rozhodnutím o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia a konzumuje vec samu (porovnaj uznesenie

Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/154/2018 z 28. marca 2019).

23. Dovolací súd preskúmaním zabezpečovacieho opatrenia konštatuje, že žalobcom požadované zabezpečovacie opatrenie v danom prípade nekonzumuje vec samu, t.j. nekonzumuje otázku existencie/neexistencie nároku na náhradu škody.

Z povahy zabezpečovacieho opatrenia možno usudzovať, že rozhodnutie o zabezpečovacom opatrení ani nemôže mať povahu rozhodnutia vo veci samej, pretože jeho účelom je zabezpečiť ohrozenú peňažnú pohľadávku zriadením záložného práva. Z uvedeného vyplýva, že v prípade zabezpečovacieho opatrenia ide o inštitút slúžiaci na poskytnutie dočasnej ochrany ohrozenému právu a nemôže toho ohrozené právo súčasne konzumovať.

24. V posudzovanom prípade je však potrebné konštatovať, že rozhodnutie, ktorým súd nariadil zabezpečovacie opatrenie zriadením záložného práva bez toho, aby súčasne uložil povinnosť podať žalobu vo veci samej, je rozhodnutím, ktorým sa konanie o zabezpečovacom opatrení končí, a preto je dovolanie proti takémuto rozhodnutiu podľa § 420 písm. f) CSP prípustné. V dôsledku neuloženia povinnosti žalobcovi podať žalobu vo veci samej podľa § 336 ods. 1 CSP je nutné posudzovať predmetné rozhodnutie o zabezpečovacom opatrení ako konečné rozhodnutie, pretože už neprebíha žiadne iné civilné konanie o zabezpečovacom opatrení a ani o samotnom ohrozenom práve, a preto je dovolanie proti takémuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 420 písm. f) CSP prípustné.

25. Súd prvej inštancie a odvolací súd neuložili v danej veci žalobcovi povinnosť podať žalobu vo veci samej podľa § 336 ods. 1 CSP z dôvodu, že žalobca si uplatňuje/bude uplatňovať nárok na náhradu škody v adhéznom konaní.

26. Žalovaní v dovolaní namietali, že zabezpečovacie opatrenie nie je možné vydať na účely zabezpečenia nároku na náhradu škody v trestnom konaní, ktorá zatiaľ nebola ani riadne uplatnená voči konkrétnej osobe, že v trestnom konaní nebolo po uplynutí 11 mesiacov od podania trestného oznámenia vznesené obvinenie voči konkrétnej osobe a že ak žalobca realizoval voľbu a vybral si, že svoj nárok si bude uplatňovať v trestnom konaní, má byť takýto nárok na náhradu škody zabezpečený inštitútmi trestného práva.

27. Dovolací súd v prvom rade poukazuje na § 46 ods. 3 zákona č. 301/2005 Z. z Trestný poriadok, podľa ktorého „poškodený, ktorý má podľa zákona proti obvinenému nárok na náhradu škody, ktorá mu bola spôsobená trestným činom, je tiež oprávnený navrhnúť, aby súd v odsudzujúcom rozsudku uložil obžalovanému povinnosť nahradiť túto škodu; návrh musí poškodený uplatniť najneskôršie do skončenia vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania. Z návrhu musí byť zrejmé, z akých dôvodov a v akej výške sa nárok na náhradu škody uplatňuje“.

28. V súvislosti s uplatnením nároku na náhradu škody v trestnom konaní možno konštatovať, že v prvom rade musí byť presne identifikovaný subjekt, voči ktorému je nárok na náhradu škody uplatnený. Definovanie tohto subjektu nie je vzhľadom na povahu trestného konania v „právomoci“ poškodeného - oznamovateľa, ale orgánu činného v trestnom konaní. Trestné stíhanie voči konkrétnej osobe nezačína automaticky podaním trestného oznámenia (na rozdiel od civilného konania, ktoré začína dorúčením žaloby súdu a v ktorom žalovaného určuje výlučne žalobca), ale až vydaním uznesenia o vznesení obvinenia. O tom, kto bude v trestnom konaní obvinený, teda rozhoduje orgán činný v trestnom konaní, nie poškodený - oznamovateľ. Aby bola naplnená podmienka adresnosti nároku voči konkrétnemu škodcovi, musí byť voči škodcovi najskôr vznesené obvinenie. Až po vznesení obvinenia môže byť nárok na náhradu škody uplatnený riadne. Z uvedeného vyplýva záver, že uplatnenie nároku na náhradu škody v rámci trestného oznámenia (t.j. vo fáze predprípravného konania) nie je riadnym uplatnením nároku, a to ani v prípade neskoršieho vznesenia obvinenia osobe, ktorú oznamovateľ v trestnom oznámení uviedol ako podozrivého.

29. V posudzovanej veci súdy nižšej inštancie nepostupovali správne, keď sa pri nariadení zabezpečovacieho opatrenia a pri rozhodovaní o uložení/neuložení povinnosti podať žalobu vo veci samej, nevysporiadali dostatočne so skutočnosťou, či bol nárok na náhradu škody riadne uplatnený v trestnom konaní a či je teda vytvorená prekážka začatej veci.

30. Ďalej dovolací súd uvádza, že ak by si žalobca riadne uplatnil nárok na náhradu škody voči žalovanej 1/ v trestnom konaní, bolo povinnosťou súdov nižšej inštancie vysporiadať sa s tým, či inštitúty upravené Civilným sporovým poriadkom môžu slúžiť na zabezpečenie a ochranu nárokov uplatnených v trestnom konaní, keďže Civilný sporový poriadok upravuje inštitúty, ktoré majú primárne slúžiť na ochranu práv a oprávnených záujmov, ktoré sú alebo budú predmetom civilného sporového/mimosporového konania. Uvedené možno dedukovať napr. aj z právnej úpravy zrušenia neodkladného opatrenia (§ 335 CSP), ktoré je naviazané na rozhodnutie o samotnej žalobe a podľa ktorej „neodkladné opatrenie nariadené po začatí konania vo veci samej súd prvej inštancie aj bez návrhu zruší rozhodnutím, ktorým žalobu odmieta alebo zamietá alebo ktorým konanie vo veci samej zastavuje; neodkladné opatrenie nariadené po začatí konania vo veci samej odvolací súd aj bez návrhu zruší rozhodnutím, ktorým rozhodnutie súdu prvej inštancie mení tak, že žalobu zamietá, alebo ktorým konanie vo veci samej zastavuje; súd v rozhodnutí, ktorým zamietol žalobu iba v časti alebo ktorým zastavil konanie iba v časti, vysloví, či neodkladné opatrenie zrušuje alebo ponecháva v platnosti, zohľadňujúc stav konania vo veci samej“.

31. Pokiaľ ide o námietku žalovaných týkajúcu sa nedostatočného odôvodnenia napadnutého uznesenia v merite veci dovolací súd poznamenáva, že táto je dôvodná.

Žalovaní v dovolaní namietali, že „odvolací súd sa zaoberal len argumentáciou žalobcu a svoje rozhodnutie odôvodnil na základe ničím nepodložených teórií predkladaných so strany žalobcu, pričom argumentáciou žalovaných sa zaoberal len veľmi okrajovo a časťami bez ďalšieho vytrhnutými z kontextu“. Išlo predovšetkým o tvrdenie žalobcu, že uzatvorením zmluvy o správe a zmluvy o užívaní porušila žalovaná 1/ ako člen predstavenstva svojej povinnosti v zmysle § 194 Obchodného zákonníka. Žalovaná 1/ v odvolaní toto tvrdenie popierala a namietala, že žalobca neuviedol ani v hrubých rysoch, akým spôsobom konania (nekonania) a aké povinnosti pri výkone svojej funkcie mali členovia predstavenstva porušiť.

Odvolací súd v napadnutom uznesení k uvedenej námietke vyslovil názor, že „z písomností nachádzajúcich sa v spise nie je možné dôjsť k inému záveru ako tomu, že obe uzatvorené zmluvy sú pre žalobcu zjavne nevýhodné, a to z dôvodov, ktoré v návrhu podrobne uviedol žalobca“. S poukazom na uvedené je nutné konštatovať dôvodnosť námietky žalovanej 1/,

že odvolací súd uviedol vo svojom rozhodnutí hodnotiace úsudky vychádzajúce iba z tvrdení žalobcu a súčasne, že tieto hodnotiace úsudky neboli výsledkom žiadneho procesu dokazovania.

32. Žalovaní v odvolaní v súvislosti s tvrdeným porušením povinnosti žalovanej 1/ tiež namietali, že o založení TATRA EXPRESU a jeho činnosti vedeli nielen členovia dozornej rady, ale najmä akcionári žalobu, pričom poukazovali na vedomosť p. S. S.

ako jediného spoločníka majoritného akcionára žalobcu, ktorý sa zúčastňoval valných zhromaždení žalobcu. S uvedenou námietkou sa odvolací súd v napadnutom rozhodnutí nezaoberal, ani ju nijako nevyhodnotil.

33. Dovolací súd s poukazom na body 19. až 30. uzatvára, že konanie pred odvolacím súdom bolo postihnuté vadou zmätočnosti uvedenou v ustanovení § 420 písm. f) CSP,

a preto najvyšší súd napadnuté uznesenie vo výroku I. a II. odvolacieho súdu zrušil

(§ 449 ods. 1 CSP). Keďže rovnakou vadou zmätočnosti je postihnuté aj konanie pred súdom prvej inštancie, dovolací súd aj s prihliadnutím na zásadu hospodárnosti a rýchlosti konania

(k tomu vid' čl. 17 Základných princípov Civilného sporového poriadku) konštatuje, že nápravu nemožno dosiahnuť iba zrušením rozhodnutia odvolacieho súdu, a preto dovolací súd zrušil

aj uznesenie súdu prvej inštancie podľa § 449 ods. 2 CSP vo výroku I., II. a IV. a vec v zrušenom rozsahu vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

34. V ďalšom konaní, ak súd prvej inštancie dospeje k záveru o splnení podmienok pre nariadenie zabezpečovacieho opatrenie, bude jeho úlohou vysporiadať sa so skutočnosťou, či bol nárok na náhradu škody žalobcom riadne uplatnený v trestnom konaní a či teda existuje prekážka začatej veci, a to v súvislosti s uložením povinnosti žalobcovi podať žalobu vo veci samej. Ak bol nárok na náhradu škody riadne uplatnený v adhéznom konaní, bude potrebné vysporiadať sa dostatočne so skutočnosťou, či inštitúty upravené Civilným sporovým poriadkom môžu slúžiť na zabezpečenie a ochranu nárokov uplatnených v trestnom konaní.

35. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie znova aj o trovách pôvodného konania (prvoinštančného aj odvolacieho konania), ako aj o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

36. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.